

סדר נשים | מסכת גיטין ע"הפ"א | שבת פרשת עקב | י"ב י"ח אב תשפ"ג (30 יולי-5 אוגוסט 2023)
Seder Nashim | Masechet Gittin 75-81 | Shabbat Parashat Eikev | 12-18 Av (July 30- August 5)

Daf 75: THE STIPULATION AND THE ACT

דף ע"ה: התנאי והמעשה

On *Shavuot* eve, the *gabbai* (manager) of a synagogue went out to the square in front of the shul and called to the children who were playing: **"I will give you candy if you come join us to study."** After the children entered, the rabbi said to them: "You should know, children, that the *gabbai* was very precise with what he told you. **Because when you present a *t'nai* (stipulation, condition), you need to first state the *t'nai* and then the action to which that *t'nai* refers.**" In this case, the *t'nai* calls for giving candy, and the action is the required learning. If the *gabbai* had said: "If you come inside, I will give you candy" — the *t'nai* would not apply.

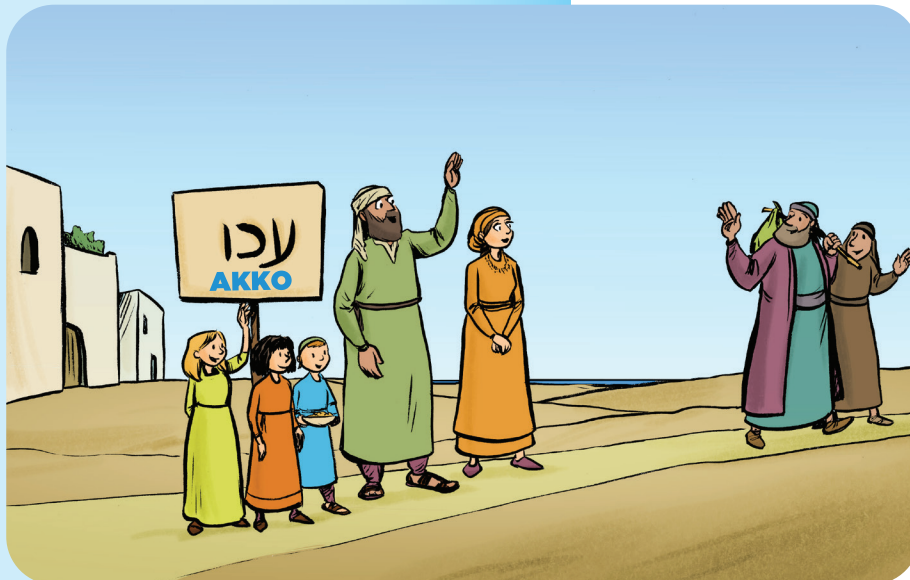

בליל שבועות יצא גבאי בית הכנסת אל הרחבה שלפני בית הכנסת וקרא לילדים ששחקו: **"אתן לכם ממתיק אם תכנסו ללמוד"**. לאחר שהילדים נכנסו, אמר להם הרב- דעו לכם ילדים שהגבאי דיק מאד בדברים שאמר לכם. **כי כשעושים תנאי צריך לומר תחלה את התנאי ואחר כך את המעשה. התנאי הוא קבלת הממתק והמעשה הוא הלמוד. אם הגבאי היה אומר: "אם תכנסו אתן לכם ממתיק" - התנאי לא היה חל.**

Daf 76: LOVE FOR THE LAND OF ISRAEL

דף ע"ו: אהבת ארץ ישראל

During the time of the *amoraim*, many students came from *Bavel* (Babylonia) to learn Torah in person, directly from the sages of *Eretz Yisrael*. Then after some time, they would return to their country, to *Bavel*. **Colleagues from *Eretz Yisrael* would escort the visiting *amoraim* on their way home up to the city of Akko. In Akko, the *amoraim* would part ways and cease to accompany their fellows.**

Why did the *amoraim* not accompany their colleagues past Akko? Because the *amoraim* who lived in *Eretz Yisrael* were careful not to leave and travel outside the land — unless there was a compelling reason to do so. Since Akko was the northern border of *Eretz Yisrael* at that time, the *amoraim* would accompany their colleagues to the border and say goodbye to them there, so as not to leave the borders of *Eretz Yisrael*.

בתקופת האמוראים היו באים תלמידים רבים מבבל כדי ללמוד תורה מפי חכמי ארץ ישראל, ולאחר תקופה הם היו חוזרים לארצם, לבבל. חבריהם בארץ ישראל היו מלוים אותם בדרךם חזרה עד העיר עכו. בעכו הם היו נפרדים מהם לשלום ולא מוסיפים ללוותם.

מדוע הם הפסיקו ללוותם מעכו? מפני שהם היו מקפידים שלא לצאת מארץ ישראל לחוץ לארץ, אלא אם כן יש צורך מיוחד לעשות זאת, ומכיוון שעכו הייתה אז הגבול הצפוני של ארץ ישראל, ליוו אותם חבריהם עד הגבול- ושם נפרדו מהם, כדי לא לצאת את גבולות ארץ ישראל.

Daf 77: "I DON'T WISH TO BE SUSTAINED [BY YOU] AND I WON'T WORK [FOR YOU]"

Sages ruled that a husband should provide for his wife. As a counterbalance, they also mandated that everything the wife earned belonged to her husband. There are cases in which a wife does not want to accept this arrangement. For example, if the wife earns a lot of money every month, it would be preferable for her that her husband not contribute to her maintenance and that her earnings remain hers.

In such a case, the sages agreed that **the wife can say: "Aini nizonet, v'aini osah"** ("I do not wish to be sustained by you and I will not work for you), i.e., I forgo the enactment of the sages requiring my husband to provide for me, and that way I won't have to give him all the money I earn. Why is the wife able to do this? **Since the entire regulation was enacted to benefit the wife, if she feels the regulation is not to her advantage, she can nullify it.**

דף ע"ז: "איני ניוזנית ואיני עושה"

תקנו חז"ל שהבעל צריך לפרנס את אשתו. כנגד כך הם תקנו שכל מה שהאשה מרויחה שיהיה לבעלה. ישנם מקרים שבהם האשה אינה רוצה בתקנה זו, למשל, אם האשה מרויחה כסף רב כל חודש, עדיף לה שבעלה לא יתחייב לפרנס אותה והכסף ישאר שלה.

במקרה זה חז"ל הסכימו שהאשה תאמר: "איני ניוזנית ואיני עושה" - אני מותרת על תקנת חכמים שבעלי צריך לפרנס אותי, וכך לא אצטרך לתת לו את כל הכסף שאני מרויחה. מדוע היא יכולה לעשות זאת? מפני שכל התקנה היתה לטובתה, ואם היא מרגישה שהיא לא לטובתה היא יכולה לבטל אותה.

Daf 78: FOUR CUBITS SURROUNDING A PERSON

We learned previously that if a husband wants to divorce his wife, he or his *shaliach* (agent) needs to personally hand the *get* (divorce document) to his wife. If, for example, he deposited the *get* in a certain location and said to his wife: "Go take the *get* from that location" — the divorce is not valid. Once, there was a man who did not deposit the *get* in the hands of his wife, but rather, when he saw his wife enter an alley, he placed the *get* on the floor, close to her.

The *Mishnah* on this *daf* states that if the *get* was found within *arba amot* (four cubits) from where the wife stood, then the divorce was deemed valid. Why? Some explain that the sages mandated that the four cubits around a person are like their *chatzer* (courtyard; personal space), and everything within that space is their acquisition. Therefore, [if the *get* is within that close proximity] the wife acquired the *get* and it became hers.

דף ע"ח: ארבע אמות סביב האדם

למדנו בעבר שאם הבעל רוצה לגרש את האשה, הוא או השליח שלו צריכים לתת את הגט לידיה של האשה. אם למשל, הניחו את הגט באיזה מקום ואמרו לה: "תקחי משם את הגט" - הגרושין אינם חלים. מעשה באדם שלא הניח את הגט בידיה של אשתו אלא כשהוא ראה שאשתו נכנסת לסמטה, הוא הניח אותו על הרצפה, קרוב אליה.

המשנה בדף זה קובעת, כי אם הגט נמצא בתוך ארבע האמות שבהן היא עומדת, הגרושין חלים - מדוע? יש מסבירים שחז"ל תקנו שארבע אמות שסביב האדם הם כמו החצר שלו וכל מה שנמצא בתוכו הוא קונה, ולכן האשה קנתה את הגט והוא נהיה שלה.

Daf 79: A PERSON'S COURTYARD ACQUIRES FOR THEM

דף ע"ט: חיצרו של אדם קונה לו

"A person's courtyard acquires for them [items found there]," meaning: if an ownerless item is found in a family's courtyard, their courtyard acquires the item for them. One day a family was sitting in the yard when suddenly they heard a car passing by on the street and its driver announced over a loudspeaker: "I will now throw a frisbee into the air, and whoever gets it will own it." They had not yet had time to get up from their chairs when the frisbee had already flown over their yard and was about to land inside it. **They were certain that their courtyard would acquire the frisbee for them. But suddenly, a quick, agile neighbor from the 3rd floor reached out and grabbed the frisbee.** To whom does the frisbee belong? The frisbee belongs to the 3rd-floor neighbor because it had not yet landed inside the courtyard fence. **Only after an object lands between the fences of a yard, does *kinyan chatzer* (acquisition via courtyard) apply.**

"חיצרו של אדם קונה לו", כלומר: אם חפץ של הפקר נכנס אל החצר של משפחה, החצר שלהם קונה עבורם את החפץ. יום אחד ישבה המשפחה בחצר לפתע הם שמעו מכונת עוברת ברחוב והנהג שלה מכריז ברמקול: "כעת אני אזרק באויר צלחת מעופפת, ומי שרוצה יזכה בה". הם עוד לא הספיקו לקום מכסאותיהם, וכבר התעופפה הצלחת מעל חצרם ועמדה לנחת בתוך החצר. הם היו בטוחים שהחצר שלהם קונה להם את הצלחת, אך לפתע שכן זריז מן הקומה השלישית הושיט את ידו ותפס את הצלחת. למי היא שייכת? הצלחת שייכת לשכן מפני שהיא עדין לא הייתה בתוך הגדר של החצר. רק אחרי שחפץ נכנס בין הגדרות של החצר, יש קנין חצר.

Daf 80: DATING OF DOCUMENT, ACCORDING TO THE YEARS OF THE KING'S REIGN

דף פ': תאריך על שטר לפי שנות המלכות

When documents are written, a date must be included at the top of the document. Likewise, when a *get* (divorce document) is written, it is necessary to write a date at the top of the *get*. On this *daf*, we learn that during the rabbinic era, they used to count periods of time according to the number of years of the reign of the incumbent king. For example, during the first year of the king's tenure, they would write the date as follows: "The first year of the reign of King Ploni (So-and-so)."

The Talmud states that particularly in the case of a *get* it was required to write this date indicating the years of the king's reign because the sages wanted us to live in peace with the kingdoms to which we have been exiled so that they would not cause us harm. When the gentile monarchs see that we write the dates on our documents according to the years of their reign, they would understand that we respect them and would be less inclined to persecute the Jews.

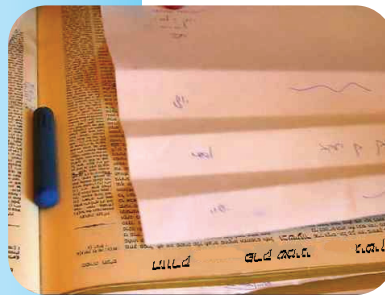
כאשר כותבים שטרות צריך לכתב תאריך בראש השטר. גם כאשר כותבים גט כריתות צריך לכתב תאריך בראש הגט. בדרך זה לומדים כי בזמננו היו נוהגים לספר את השנים לפי מספר שנות מלכותו של המלך שמלך באותה תקופה. למשל, בשנה הראשונה למלכותו של המלך היו כותבים תאריך: "שנה ראשונה למלכות המלך פלוני".

בתלמוד נאמר שבגט כריתות צריך לכתב דוקא את התאריך הזה, של שנות מלכותו של המלך מפני שהחז"ל רצו שנחיה בשלום עם המלכיות שאליהן גלינו וכדי שהן לא יציקו לנו, וכשהם רואים שכותבים את תאריכי המלכים שלהם, הם מבינים שמכבדים אותם ופחות יציקו ליהודים.

Daf 81: A 'BARE' GET

דף פ"א: גט קרח

The sages stated that a *kohen* who wants to divorce his wife should do so with a *get* (bill of divorce) tied and sewn — meaning, they write one or two lines in the *get*, they fold over the written line, and sew it. After that, a witness signs on the back side of the line. They write another line or two and fold again, sew, and sign. This type of *get* is called a “*get mekushar*” (a tied-*get*) because it is sown.

הז"ל קבעו שכהן שרצה לגרש את אשתו יעשה זאת בגט קשור ותפור, דהיינו - כותבים שורה אחת או שתיים בגט, מקפלים את השורה ותופרים אותה. אחר כך עד חותם על הצד האחורי של השורה. כותבים עוד שורה או שתיים ושוב מקפלים, ותופרים וחותמים. גט זה נקרא “גט מקשר”, כי הוא קשור.

Why did they do that? Because *kohanim* are prohibited from marrying divorcees, they feared what would happen if a *kohen* divorced his wife and later regretted doing so and sought to remarry her. The *kohen* would not be able to remarry his former wife, and for that reason, they ruled that *kohanim* needed to be divorced with a *get mekushar*. Since a *get mekushar* takes a lot of time to prepare, the husband has time to reconsider his decision to permanently end his marriage. “*Get kere'ach*” (a ‘bare’ divorce bill, is divorce that is folded and missing signatures) is a *get* document on which the witnesses did not sign on the back of one of its folds. The unsigned fold is considered “*bald*” or “bare” because there is nothing on it.

מדוע עשו כן? כי לכהנים אסור להתחתן עם אשה גרושה, ומה יקרה אם כהן יגרש את אשתו ואחר כך יתחרט ויבקש להתחתן אתה? הוא לא יוכל, לכן תקנו שהם צריכים לגרש בגט מקשר, כי לוקח זמן רב להכין אותו ולפעמים הבעל יכול להתחרט ולהחליט שמבחינתו אין צורך להתגרש. “גט קרח”: גט שהעדים לא חתמו מאחורי אחד הקפולים שלו. הקפול הזה יקרח, אין עליו כלום.

D'VAR TORAH: PARASHAT EIKEV

דבר תורה: פרשת עקב

School is a place designed for learning. There are books, teachers, diverse learning tools, and more. However, some things cannot be taught in school, and there are certain values that even hundreds of hours of formal studies are unable to impart. In *Parashat Eikev*, the Torah states the famous verse — “And you shall teach them to your children, when you sit in your home and when you walk on the way.” In the simplest sense, the intention is that parents must teach their children at any time and place — both at home and on the roads. However, the author of “*Sefat Emet*” reads the verse not as a description of the locations where one should teach, but as a description of the style of learning in which one should teach. How should a person teach their child? By the example of their own personal behavior. “When you sit in your home, and when you go on your way.” The child sees the way their parents behave in the family home and outside in the wider world. The child sees the parent’s daily behavior in the small things, and in that way, the child absorbs a whole world of values more powerfully and truly than any conversation or lesson could teach.

בית הספר הוא מקום המיועד ללמידה, יש שם ספרים, מורים, אמצעי למידה מגוונים ועוד. אולם, ישנם דברים שלא ניתן ללמדם בבית הספר, וישנם ערכים שגם למדה של מאות שעות - לא יכולה להנחיל. בפרשתנו אומרת התורה את הפסוק המפורסם - “ולמדתם אתם את בניכם, בשבתך בביתך ובילכתך בדרך”. במובן הפשוט הכוונה היא שעל ההורים ללמד את ילדיהם בכל זמן ומקום - גם בבית וגם בדרך. אולם, הישפת אמת קורא את הפסוק לא כתאור המקום בו צריך ללמד, אלא כתאור צורת הלמוד בה צריך ללמד. איך ילמד אדם את בנו? על ידי התנהגותו האישית - “בשבתך בביתך ובילכתך בדרך”. הילד רואה את הדרך בה מתנהגים הוריו בביתם ובהלוקם, הוא רואה את התנהלותם היום יומית בדרךים הקטנים, ובכך קולט לתוכו עולם שלם של ערכים בצורה עצמית ואמתית יותר מכל שיחה או שעור שהיה יכול ללמד.